Quaresma - Primer diumenge

Per DavidG el dl., 24/02/2020 - 11:00

Gn 2,7-9.3,1-7a
Rm 5,12-19
Mt 4,1-11

-Què serà millor: paradís o desert? Es deuria preguntar Déu nostre Senyor, pensant com l'home, creat a imatge seva, podria esdevenir ú amb la Trinitat.

Posats a imaginar, afegim aquesta altra: -Es millor deixar-lo a mercè de l'adversari, Satanàs, o embolcallar-lo d'àngels?

Si Aquell, que tan ens estima, ens ho hagués consultat, probablement no hauríem coincidit en la tria. Fins i tot, a la llum de les lectures d'avui, entenem que Déu no la va encertar a la primera i va corregir la seva intenció inicial. Perquè, quan Déu va modelar l'home, va preparar per a ell un paradís: va plantar el jardí de l'Edèn, va fer néixer tota varietat d'arbres amb fruits gustosos... Una sola condició li va ser posada: "Home, no oblidis mai la comunió per a la que has estat creat. Mai no vulguis ser Déu sense mi."

Però la curiositat, la supèrbia, fiar-se de qui no devia, el porten lluny del seu Creador i, tot d'una, home i dona es descobreixen nus. Tot d'una, l'ésser humà és conscient que en el seu cor no tot és pur, que el seu esperit no sempre és manté ferm. Aleshores, com el salmista, crida suplicant la gràcia de la vida en plenitud que sols Déu pot donar.

Calia, doncs, que la Humanitat recorregués un camí, visqués una història d'encontres i topades entre Déu i ídols fins arribar a la comunió trinitària.

En què es nota que hi anem fent via? Creieu que en som a prop?

Déu ha posat la nostra vida a les nostres mans i, amb el pas del temps, descobrim què és el que això significa. Ell ens posa al volant del vehicle de la nostra existència i, a vegades, en alguna badada, descobrim l'alt risc que això suposa.

Afortunadament, no som sols en aquest repte. Aquest risc el va assumir Déu mateix fent-se un de nosaltres i experimentant la temptació. En contemplar-lo vencent l'adversari, s'albira una nova esperança per a tots.

Jesús, a través del dejuni i la solitud del desert, experimenta qui és Aquell que pot saciar la seva set i acomplir el seu desig de vida plena. En el dejuni, en contacte amb la nostre buidor, també nosaltres diem: "Tot jo tinc set Vós, Déu meu".

Pel camí, però, el temptador ofereix solucions temporals, pedaços sense consistència, llaminadures de curta volada: -Fill de l'home, el que omple és el pa, el poder de seducció, la glòria del món.

Com la serp al paradís, la fal·làcia es vesteix sota capa de bé. Però aquesta vegada, Jesús no és al paradís narcotitzant, sinó al desert que l'enforteix. Amb la sobrietat del qui travessa deserts, compta també amb la Paraula de Déu honestament llegida i interpretada.

D'aquesta manera, Jesús ens mostra com ignorar el pacte de conveniència que ens ofereix l'Adversari de l'ànima, de tant en tant. -Aquest tipus d'esperits sols surten amb l'ajut de la pregària i el dejuni. Cf. Mc 9,29

En començar la Quaresma, refem l'aliança amb el Senyor en la que reconeguem, dejunant i pregant, uns mitjans certs de creixement vers el regnat de Déu. Reconeguem també que amb l'almoina podem donar una renovada empenta a aquells que la història deixa als marges.

Diu Sant Pau que, per obra d'un sol home, Adam, entrà el pecat al món i per obra d'un de sol, som absolts i obtenim la vida. Però, la dona, Eva, té un paper decisiu en la primera caiguda. Podríem dir que si pel paper decisiu d'una dona entrà el pecat al món també pel paper d'una altra dona, Maria, som redimits. Ella, la primera deixeble, la que ens diu, "feu tot el que Ell us digui", la que esdevindrà mare nostre al peu de la creu. També per això, la nova aliança exigeix que, en primer lloc, home i dona visquin reconciliats i no rivalitzin o es menyspreïn.

ETIQUETES
CREACIÓ DESERT PECAT